

D ů v o d y:

Notářský spis ze dne 31. května 1922 jest zřízen o smlouvě rukojemské. Z podstaty této smlouvy plyne, že závazek, v ní převzatý, jest závazkem akcesorním, sloužícím k zajištění věřitele hlavního dlužníka s povinností rukojmího, uspokojiti věřitele, kdyby hlavní dlužník nesplnil svého závazku. Převzal-li kdo za dlužníka povinnost jako rukojmí a plátce, neručí sice podpůrně, nýbrž podle Šu 1357 obč. zák. rukou společnou a nerozdílnou s dlužníkem hlavním, takže záleží pouze na věřiteli, zda chce se uspokojení celého dluhu domáhati na hlavním dlužníku či hned na rukojmím a plátci, ale na akcesorní povaze závazku rukojmího a plátce nic se tím nezměnilo a závisí proto platnost tohoto závazku zde na platnosti závazku hlavního. Předpis Šu 3 not. ř., vyžadující, by notářský spis, má-li býti pokládán za exekuční titul dle Šu 1 čís. 17 ex. ř., obsahoval kromě jiného také právní důvod dluhu, nabývá tím v tomto případě zřejmě důležitosti, neboť, jak uvedeno, platnost rukojemského závazku (i jako rukojmí a plátce) z pravidla předpokládá platnost hlavního dluhu. Aby mohlo býti posouzeno, zda jde o platný rukojemský závazek, bylo třeba, by v notářském spisu byl uveden právní důvod hlavního dluhu. Jelikož však v notářském spise není udán právní důvod hlavního závazku, tím méně pak důvod závazku rukojemského, nelze jej z toho důvodu pokládati za exekuční titul dle Šu 3 not. ř. a Šu 1 čís. 17 ex. ř. a bylo proto dovolací rekurs zamítnouti, aniž bylo třeba zabývati se ostatními jeho vývody.

Čís. 4807.

Složení na soudě jest tradiční ofertou. Byl-li oblát o složení vyrozuměn, jest oferent vázán ofertou do té míry, že nemůže jednostranně požadovati vrácení toho, co složil. Bylo-li více oblátů, nemůže se oferent domáhati, by věc byla vydána jednomu oblátu bez souhlasu ostatních, s nimiž dosud rozepře nebyla provedena.

(Rozh. ze dne 17. března 1925, R I 146/25.)

Akciová společnost S. složila ve věci Josefa Š-a proti bance P. na soudě cenné papíry. Žádosti banky P. o vydání těchto cenných papírů soud první stolice vyhověl, rekursní soud k rekursu inž. Josefa Š-a žádost pro tentokráte zamítl. **D ů v o d y:** Cenné papíry, jichž vydání se banka P. domáhá, složeny byly akciovou společností S. pro podstatu »Alois Š. proti bance P.« Vydáním papírů těch byly by tedy dotčeny zájmy jak inž. Josefa Š-a, jenž akcie u ukladatelky upsal, tak i banky P., které dle původního poukazu akciové společnosti S. měly býti vydány. Jelikož Josef Š. původní poukaz odvolal a dosud nesvolil k vydání cenných papírů, rozsudky, kterými banka P. žádost o vydání jich opírá, působí právoplatností jen oproti akciové společnosti S., nikoli však také proti inž. Josefu Š-ovi, který žadatelkou žalován nebyl, nelze na ten čas vydání papírů povolit.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu akciové společnosti S.

D ů v o d y:

Složení podle Šu 1425 obč. zák. je v podstatě tradiční ofertou. V nesporném řízení může deponent, co složil, naspět požadovati jenom tehda, když podle spisů jest jeho oprávnění k tomu nepochybně, tedy když si vrácení vyhradil, nebo když oblát svolil ku vrácení nebo když je právoplatným rozsudkem zjištěno jeho právo, složené naspět požadovati. Proto, když byl oblát vyrozuměn o složení, jest deponent tradiční ofertou vázán do té míry, že nemůže jednostranně požadovati vrácení složeného. Pro otázku vlastnictví k tomu, co bylo složeno, je v prvé řadě rozhodujícím obsah tradiční oferty, ve druhé řadě pak je rozhodujícím, zda-li byla tradiční oferta, tak jak byla učiněna, oblátem přijata. Právní posouzení rekursního soudu nijak neuchýlilo se od těchto právních pravidel. Podle tradiční oferty deponentky, podavší dovolací rekurs, složila tato z té příčiny, poněvadž si na 500 kusů akcií její vlastní emise činil nárok ing. Alois Š. s jedné a banka P. s druhé strany, a uvedla deponentka ve svém oznámení o učiněním složení výslovně, že žádá, by tyto složené akcie byly vydány jejich pravému majiteli. Na tomto skutkovém základě uvádí rekursní soud zcela správně, poukávav k tomu, že akcie byly složeny pro podstatu »Alois Š. proti bance P.«, že nelze bráti zřetel na rozsudky, o které stěžovatelka opírá svou žádost o vydání těchto akcií, poněvadž rozsudky tyto se netýkají rozepře mezi Aloisem Š-em s jedné a bankou P. s druhé strany, tedy, že spornost vlastnictví ku těmto akciím nebyla vyřízena oněmi rozsudky mezi těmi účastníky, pro které je deponentka složila, nýbrž, že byla rozepře provedena mezi deponentkou a bankou P. Nejde, jak tvrdí v dovolací stížnosti deponentka, o pouhou formalitu na věci ničeho neměnicí, nýbrž o to jde, že druhý oblát ing. Alois Š. má býti jednostranným vydáním deposita spoluoblátu bance P. z tradiční oferty deponentčiny bez jakéhokoliv právního důvodu vyřazen, a že má jednostranně býti zbaven práv, tradiční ofertou deponentčinou nabytých. Proto rekursní soud právem rozhodl o žádosti na vydání deposita na ten čas zamítavě, ježto při žádaném vydání deposita nebyl prokázán souhlas spoluobláta ing. Aloise Š-a.

Čís. 4808.

Soudní smír, v němž není stanovena doba dlužného plnění, není exekučním titulem.

(Rozh. ze dne 17. března 1925, R I 197/25).

Návrhu vymáhajícího věřitele, by mu na základě smíru ze dne 4. října 1924 povolena byla exekuce udělením zmocnění, aby provedl na náklad povinného jeho závazek ke splnění odstavce III. onoho smíru ve příčině zřízení okapového žlábků a dále odstranění střechy z jeho novostavby, pokud iato opírá se o střechu vymáhající strany, soud prvé stoličce vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Vymáhající strana domáhá se povolení exekuce na základě smíru ze dne 4. října 1924. Stěžovatel vytýká tomuto exekučnímu titulu, že jest neurčitým a nemá náležitostí Šu 7 odstavec první ex. ř., ježto v něm není